

LUCIE VAN KOTEN

ŽIVOT

~~PODLE~~

LUCIE

motto

Život podle Lucie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie van Koten

Život podle Lucie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LUCIE VAN KOTEN

ŽIVOT
~~PODLE~~
LUCIE

Praha 2018

Obsah

Poděkování	7
------------------	---

1. ČÁST

Lucka Kunešová: Dětství

Měla jsem být Mirek.....	9
Když mimino hlídá otec	11
Moje začátky s módou... a s muži.....	13
Potřebuju ségru – nutně	15
Jak správně vychovat mladšího sourozence	18
Výchovná lekce našeho tatky	21
Když se vám ztratí čtyřleté dítě	23
Jsem holka z prasečáku	25
Narozeninová oslava, na kterou jsme dosud nezapomněli ..	26
Rodinné výlety pro otrlé	28
Útěk z dětského tábora.....	31
Osudová chyba: sport.....	32
Před kamerou: na castingu celovečerního filmu.....	35
Druhá strana pohledu: jeden den žebrákem.....	39
Dvanáctiletá Lucinka nosí minisukně a bez silonek	43
O dárcích a dorostenkách	46

Moje hudební kariéra.....	47
Když vám za jízdy upadne kolo.....	50
Ohrožení vši elektroniky: náš tatka	52
Babička s dědou	54
Jak mi bouchlo topení.....	57
Topí se mi slepice	59
Móda podle rodičů	61
Jak se jmenuje tamten?.....	63
Pes – doplněk chlapa.....	65
Když se vám opije mladší sourozenec.....	67
Poctívá za každou cenu	69
Řidičský průkaz napočtvrté.....	72
Volání v rodinách zdarma – peklo	78
Býti hand modelkou	80
Naši: Ta holka se nikdy nevdá!.....	83

2. ČÁST

Lucie van Koten: Život s Holanďanem

První setkání – s Holanďanem i angličtinou.....	89
První rande	91
Česko–Holandsko.....	93
U našich.....	99
Stěhování do Itálie	102
Když Ital nevyklidí byt	104
Na italských úřadech	106
Život po italsku.....	109
Jak mě Holanďan požádal o ruku	117

A byla svatba!.....	119
Jak jsem po Holandňanovi vyhlásila pátrání.....	125
Digitální nomádi	129
Život v nemocnici	135
Vyznání lásky před barákem	141
Rozvod.....	144

3. ČÁST

Lucie: Život po Holandňanovi

Nové, nešťastné začátky	151
Začátek konce.....	156
My dva.....	159
Spolu a jinak	166
Cukr a bič.....	170
Pomoc.....	174
Sbohem.....	177
Zrzina	183
Dvakrát do stejné řeky	187
Historie se opakuje.....	190
Srí Lanka	194

EPILOG

Lucka Kunešová: Zpět ke kořenům	223
--	------------

Poděkování

Byla to má kamarádka Michaela Dombrovská, která mi v těch nejtěžších chvílích nejvíce pomohla, nabídla rameno k vyplakání, pánvičku, hrnce a střechu nad hlavou. Musela jsem jen slíbit, že jednoho dne pošlu tuhle laskavost dál. Pošlu. A tímto bych jí navíc ráda poděkovala.

1. ČÁST

Lucka Kunešová: Dětství

Měla jsem být Mirek

K velké smůle mých rodičů v dobách, kdy jsem se narodila, ještě neexistovaly žádné ultrazvuky, jež by dokázaly určit pohlaví dítěte. Kdo by ovšem potřeboval ultrazvuky, když každá místní babka koukla na mamčino těhotenské břicho a podle zaoblení hned poznala, že to jasně bude kluk. Říkaly to údajně všechny babič napříč jižními Čechami, a tak mamka koupila modrý kočárek, modré oblečení, modrá prostěradla, jako hračky traktory, bagry a možná i stavebnici farmy. Taťka se dmul pýchou nad svým ještě nenarozeným synem, mamku pojal za ženu i přesto, že před oltář přišla v růžových svatebních šatech, a chtěl svého „následovníka trůnu“ pojmenovat Miroslav.

Porodní bolesti na mamku přišly v noci prvního podzimního dne, taťka ji v obrovské mlze vezl do porodnice a šel okamžitě kluka zapít. Až na porodním sále se ukázalo, že z Mirka je holka.

„Ale to bude nějaký omyl, já mám mít kluka!“ křičela mamka na sestřičky, když jí do náručí rvaly holku, která „byla až nápadně podobná tchánovi“.

„Gratuluju, maminko,“ povídá porodník. „Máte krásnou holčičku!“

„Vy to nechápete,“ trvala na svém matinka, „já musím mít kluka. Máme pole, dobytek, barák a na baráku je pořád plno práce, co budeme dělat s holkou?“

Na to jí porodník nedokázal odpovědět, a naopak chtěl vědět, jak se budu jmenovat. Jenže s holkou – co by se podobala tchánovi – nikdo nepočítal, koho by tedy napadlo vymýšlet jméno pro holku? Mamka, šokovaná vývojem celé situace, se proto rozhodla sama a okamžitě. Holka bude Rút.

Rút bylo jméno v té době stejně extravagantní jako emigrace na Západ, a to se mamce líbilo. Sestřičky jí ovšem doporučily, aby jméno probrala se svým mužem, až přijde k rozumu. Mezitím se taťka od sousedů, kteří měli jako jediní ve vesnici pevnou linku, dozvěděl, že syn se nekoná, jelikož má tříkilovou dceru, a šel se opít raději podruhé. Když se následujícího dne objevil v porodnici – nikoli s kytkou, nýbrž s pořádnou opicí –, okamžitě mamce Rút zakázal.

„Tak Patricie,“ mínila máti.

„Zapomeň! Moje dcera se nebude jmenovat Patrika. Co je to vůbec za jméno? Bude to Marie po tobě!“

„Jo, to víš, že jo, aby jí lidi taky říkali Mařeno a Máňo. Nikdy!“

A tak po pár dnech přišel kompromis – Lucie.

Po celém dramatu v porodnici nakonec všechno dobře dopadlo. Na svět jsem jako Lucinka Kunešová přišla ve Strakonících a vykazovala jsem běžné znám-

ky dětské funkčnosti a zvědavosti, tudíž ze mě měli naši radost. Bez problémů jsem jedla, spala vždy, když jsem to uznala za vhodné, a k první ložnici jsem se dopracovala těsně před prvními narozeninami. Milovala jsem nejen barevné sukýnky, ale i prstýnky, náušnice, náramky a o třetích narozeninách se dočkala i své první panenky.

Když mimino hlídá otec

Po mém narození mamka zářila blahem. Ne proto, že měla dítě. Ale proto, že měla muže, který se naprosto dobrovolně a sám od sebe vždy nabídl, že mě vezme v kočárku na dlouhou procházku.

Láskyplně vždy argumentoval tím, že se mi večer bude lépe usínat a v noci budu spát jak zabitá. Nadšeně mě dal do kočárku, vždycky s velkým úsměvem mamce zamával, říkal, ať si konečně od toho křiklouna odpočine a že se postará.

Takhle se – k velkému překvapení naší mamky – staral dlouhé týdny a měsíce. Jakmile přišel z práce, hned se sápal po kočárku s dítětem. Zatímco většina mamčiných kamarádek vyprávěla něco o vyčerpání, nespavosti, nedostatku času a otcově nezájmu, moje máti si mohla dělat manikúru, pedikúru a v té době tolik oblíbenou trvalou. Už tehdy se zkrátka uka-

zovalo, že náš taťka je hodně rodinný typ, což beze zbytku platí dodnes. Být po jeho, tak s ním bydlí další tři generace.

Z výletů s kočárkem jsme se vraceli až pozdě za tmy, kdy mamka měla nejen uklizeno, navařeno, ale i vyžehleno, a já měla červené tvářičky a sladce jsem spala. Manžel a otec značky ideál.

Jednoho zimního dne se mamka dokonce nudila tak, že upekla buchtu a vyrazila s ní na návštěvu ke kamarádce. Tradiční vesnický zvyk. Zřejmě se také chtěla pochlubit, jak dobře se vdala. Lucinka spinká a tatínek se stará. Cestou ke kamarádce ještě viděla koleje po kočárku ve sněhu a usoudila, že jsme asi opravdu vyrazili směrem na Strakonice, jenže u hasičárny stopy končily a překrývala je spousta šlápot velkých mužských bot.

V hasičárně tehdy bývala hospoda a mamka měla jasno – taťka zapískal, chlapi přišli, pomohli mu s kočárkem a šlo se na „jedno“.

Do mamky s buchtou v ruce vjel vztek. Vylezla opatrně po schodech nahoru.

„Chlapi, potichu, malá se vás bojí, vid', maličká!“ křičela na chlapy sousedka, která tam čepovala pivo. „Taková pěknoučká a buclatá a vokatá, a ona už natahuje. Pojď, já tě pohoupu. No vidíš, už se směješ. Jé, a ty máš první zoubek, ty už jsi velká holčička.“

Měla jsem první zoubek, nemůžu si tedy pamatovat, jak tam mamka vlítla. Ale zoufalý výraz našeho

taťky, když si na to dneska vzpomene, naznačuje, že to nic hezkého nebylo.

Zpětně toho ale možná litovala mamka ještě víc – skončilo jí období nalakovaných nehtů a začalo období kruhů pod očima. Protože možná jsem v hospodě natahovala, ale domů se vracela unavená tak, že jsem se i v noci zapomněla budit. A to mi, prosím, rostly ty zuby...

Moje začátky s módou... a s muži

Táhlo mi na třetí rok života, když jsem nastoupila se vší pompou a v tom nejsvátečnějším modelu do školky. Dech se mi zatajil už ve dveřích, když kolem mě prosvištěl stejně starý Milouš. Měl nádherné hluboké oči a jako jeden z mála z přítomných „budoucích mužů“ netrpěl dětskou buclatostí. Ba dokonce měl tělo pevné jako skála, jak jsem si tenkrát všimla.

Byl to světlooký blondák, na které jsem si potrpěla už v takhle nízkém věku, s jednoduchým, leč působivým účesem na jezka s ofinkou. A čím mě uhranul nejvíc – už začátkem devadesátých let se pyšnil piercingem v uchu a lacláči.

I jemu se zřejmě pohled na mě pozdával, a stalo se proto nevyhnutelné. Byla to láska. Oboustranná a mnoho týdnů opěťovaná. Já, vědoma si toho,

kolik holek mi šilhá po Miloušovi, jsem si s ním hrála s traktory a bagry a autíčky a jeho divnými kamarádíčky, přitom jsem však dbala na to, abych vždy vypadala jak z katalogu na roztomilost.

Jednou se mi to podařilo v nové sukni, kterou mi ušila máti. Měla vysoký pas, střih do áčka a střídały se na ní bílé a světle růžové kanýrky. Já vím, co si pomyslíte – kanýrky. Ale musím dodat, že já jsem je uměla nosit. A nakombinovat. A až tak o patnáct let později s podobnou sukni přišla Sarah Jessica Parker v *Sexu ve městě*. Just saying.

A zatímco já ten den nastoupila do školky připravena na sklízení ovací, moje „sukně à la Sarah Jessica Parker“ na Milouše udělala jen pramalý dojem a místo žhavého polibku, na který jsem čekala už dobrého půlroku, mi vrazil do ruky lego, a ať si jdu hrát. Bylo mi do breku.

„Líbí se ti moje sukně?“ ptala jsem se co nejvíc neutrálně a snažila se, aby nepoznal, jak jsem dotčená. Milouš se na mě s úžasem v očích podíval, aniž tušil, na co se ho ptám. Dnes – o pětadvacet let později – by už jistě uměl aspoň tu frázi, že mě má rád celkově. Jako osobnost. Proto, jaká jsem, a ne proto, jak vypadám a co mám na sobě. A další bla bla bla.

„Je hezká, ne? Taková sladká,“ dodala jsem nebojácně. To už Milouš upustil úlekem lego, chvílku opatřeně stál a pak mi sáhl na sukni, olízl si prsty, a když se přesvědčil, že sladká není, protože přece není z cuk-

ru, dodal vražedné: „Cože? Dyť ta sukně není sladká. Pffff,“ a odešel si hrát.

Potřebuju ségru – nutně

Můj vývoj přese všechno pokračoval zdárně, takže jsem se brzy skamarádila s dětmi odvedle. Bylo jich pět a ta nejmladší – Tereza – byla celé dětství mou nejlepší kamarádkou, protože byla stejně stará jako já. Na rozdíl ode mě ale měla spoustu sourozenců a sester, a tak se nikdy nenudila.

Ve čtyřech letech jsem tedy usoudila, že by bylo vhodné na tohle téma promluvit rodičům do duše. Když jsem za máti přišla s tím, že by to chtělo ještě sestřičku, nebyla s ní řeč. Což jsem moc nechápala. Já byla přece tak boží dítě, že se předpokládalo, že naši budou u vytržení z myšlenky pořídit si spoustu podobně povedených exemplářů.

Jelikož si to ale máti odmítala připustit, zašla jsem tenkrát promluvit do duše i taťkovi. Vidím to jako dneska. I dnes bych dokázala říct, kde to bylo a co jsem měla na sobě. Jasně jsem mu vysvětlila, co se od něj žádá. Ségra v lepším případě. Brácha v případě horším.

Taťka si říct naštěstí dal a pár měsíců nato mi bylo oznámeno, že sourozenec tedy bude. Svou první reakci si nepamatuju, ale pár vzpomínek mám.

Den porodu

Od začátku jsem věděla, že to bude holka. Ale musela jsem slíbit, že to taťkovi až do porodu neřeknu. Už já měla být kluk. A když to nevyšlo u prvorozeného dítěte, muselo to vyjít aspoň u toho druhého, tedy posledního. Až do poslední minuty tak máti chránila taťku před zklamáním, že to bude další (boží) dcera.

Celá nadšená jsem pravdu vyklopila ve chvíli, kdy jsme vezli máti do porodnice. Taťka byl na infarkt, máti v bolestech, já v extázi.

Den po porodu

Druhý den jsme s taťkou slavnostně nakráčeli za máti na pokoj. Okamžitě jsem se vrhla k dětské postýlce, ale naši mě odehnali s tím, že musím být na to čerstvě zrozené miminko opatrná. Uraženě jsem odešla na chodbu a už se na pokoj nevrátila. Čekala jsem aspoň trochu vděčnosti, protože mezi námi – nebýt mě a mojí přímluvy u taťky, tak to dítě nemají!

Z porodnice doma

Závažnost celé situace jsem sestřičce chtěla dokázat dobrovolným úklidem pokoje, což nebyla činnost, ve které jsem se kdy vyžívala. Tenkrát jsem počítala

s tím, že je to naposledy, co uklízím já, protože uklízení patří k hlavní náplni života mladších sourozenců. Od toho v podstatě jsou. Ségru ovšem rodiče okamžitě šoupli do postýlky ve své ložnici a mé křehké dětské duši došlo, že jsem uklízela úplně zbytečně.

První setkání

Že mám ségru, a nikoli bráchu, toho jsem si dost považovala. Mé nadšení ovšem opadlo ve chvíli, kdy jsem ji poprvé uviděla. Zatímco já byla kudrnatá blondýnka, ségru zdobil porost havraních vlasů div ne až po lopatky a už tehdy měla náběh na srostlé obočí. Dítě, když se nepodělalo, vonělo sice dobře, ale vypadalo trochu jako yetti.*

První rok byla s miminem nuda. Moc známek zába-
vy nevykazovalo, a dokonce to v jednu chvíli vypadalo, že bude ještě pár let slintat na koberec. Jakmile se ovšem sestřička přestala jen převalovat a začala něco dělat, tedy chodit, došlo mi, že ji bude potřeba vychovat. Dobře vychovat. A to jsem nemohla nechat na našich.

Jakožto starší sourozenec jsem si vyhradila na ségru veškerá práva a zajistila jí tak krásné dětství.

* Jak ségra začala růst, vlasy ze zad postupně vypadaly a obočí jsme jí oholili radši už před zápisem do školky. Dnes je to nádherná holka s hustou hřívou a krásným obočím, ale tehdy jsem jí právem říkala „krtečku“.

Jak správně vychovat mladšího sourozence

Jak už jsme si řekli, nebýt mě, není moje ségra na světě. Skončili jsme okamžikem, kdy mi došlo, že to dítě bude potřeba taky jistým způsobem vychovat a zformovat do nějaké vábné podoby. V ten moment začala celá ta řehole výchovy, která mě pochopitelně provází dodnes.

Ale buďme fér! Já jako starší sourozenec mám vůči tomu mladšímu nejen povinnosti, ale i určitá práva, která rodiče uplatňovat nemůžou, pokud tedy nechtějí přilákat návštěvu ze sociálky. Osnova mé výchovy měla čtyři základní body, a jak se k výsledku dopracovat, to už jsem nechala na svém nejlepší svědomí.

Naučit ji mluvit

To byla ta zásadní chyba! Ještě dneska bych si za to nafackovala. Za prvé měla moje ségra odmalička silné pedantské sklony, a tudíž se to velice rychle zvrhlo v komandování celé rodiny. A za druhé se sestřička za celý život nenaučila svou pusinku zastavit.

Jedinou výjimkou je porce svíčkové s dvanácti. Ta

vám zajistí chvilku klidu do té doby, než sestřičce dojdou brusinky. Nebo knedlíky.

Na čem jsem ale musela zapracovat, to byla její výslovnost. Jako malé žvatlavé mimino mě místo Luci láskyplně oslovovala Pusy. Pussy. S odstupem času si ale říkám, že tehdy uměla anglicky možná lépe než dnes.

Naučit ji chodit

Chození ovšem bylo užitečné, na rozdíl od mluvení. Dlouho to odmítala, a tak bylo potřeba přijít s inovační metodou. Jednou večer, když se máti šla bavit na nejbližší zábavu, což bylo zhruba deset kilometrů daleko, jsme s taťkou poslušně slíbili, že se o malou postaráme. Šlo nám to výborně. Zařízli jsme to oba u televize už po večerníčku, a když nás nevzbudil ani půlhodinový hladový rykot té malé nenažrané bestie, došla si ségra pro jídlo sama. A bylo!

Rozvíjet talent

Mnozí v sobě neobjeví talent celý život. Já ho v sestřičce viděla okamžitě (viz odstavec o pedantství). Takže jakmile uměla chodit (a bohužel i mluvit), bylo na čase vše správně uchopit a využít.

Někdo by mohl říct, že jsem ségru nutila mýt za mě nádoby, zametat, uklízet exkrementy našeho psa nebo spoušť po rozbité skleničce s mlékem. To je ovšem

velice špatný úhel pohledu. Jelikož to všechno byly činnosti, které milovala, tak jsem jí naopak denně dopřávala možnost se v nich rozvíjet a věnovat se svému koníčku již od plenek.

A nutno říct, že teď z ní roste učitelka pro první stupeň, kde využije všechno, co se díky mé striktní výchově naučila.* A můžu si já přát pro svoje „skoro dítě“ něco víc?

Nenechat se napálit

Zde bylo potřeba dobrého příkladu, který by jí navždy utkvěl v paměti. Jednoho krásného dne, mohlo mi být asi deset, jsem si z hrstky posledních jahod udělala mléčný koktejl. Věděla jsem, že jakmile ségra zbystrí, že já mám něco sladkého, a ona ne, bude to chtít zákonitě taky. Tuhle nemilou vlastnost ostatně zdědila po máti.

Ráda bych jí vyhověla, ale jahody už nebyly. Barvu podobnou mléčnému koktejlu mohla zajistit jediné rajčata, a tak jsem použila ta. Příklad k zapamatování pro život to byl znamenitý. Rajčatovo-mléčný koktejl v ní zanechal tak silnou vzpomínku na ty dva dny zvracení, že dneska už se napálit nenechá a nespokojí se jen tak s něčím.

Nikdo neměl hezčí dětství než moje sestra se mnou.

* Ještě jednou bude ráda vzpomínat na exkrementy psí.

Navíc, a to se musím neskromně pochlubit, se mi její výchova celkem povedla. Podařilo se mi sestru zformovat do celkem vábné a použitelné podoby. A to učitelství jsem jí stejně už dávno odpustila.

Výchovná lekce našeho taťky

Ač většinu morálních zásad do mě vštěpovala máti, i taťka měl vlastní výchovné metody, často ovšem neslučitelné s morálními principy naší mamky. Aby ze mě vychoval pořádnou ženskou, která nebude fňukat nad každým bebí, nabídl se, že mě ze školky bude vyzvedávat na kole.

Taková cesta ze školky domů byla totiž pokaždé plná nástrah. Mou nebojácnost hodlal testovat především v lese, přes nějž vedla zpáteční cesta. Les byl podle taťky pokaždé plný hladových vlků, kteří nás chtěli sežrat, a taky příkrých srázů představujících smrtelné nebezpečí. Dodneška se divím, že jsme to každý den přežili, i když občas to bylo určitě o fous.

Další zkouška, kterou se náš taťka jal testovat jak moji odolnost, tak hlavně férovost, byla hospoda. Vždycky zastavil na rohu u hospody a nabízel mi růžovou limonádu, když ho odtamtud nebudu tahat. Mamka mi ale zase říkala, že taťku do hospody vůbec

nemám pouštět, a nabízela jahodový kefír, když ho odtamtud tahat budu.

Dlouze jsem nad oběma nabídkami přemýšlela, abych si vybrala to nejlepší možné řešení. Dospěla jsem k závěru, že kefír je víc než limonáda, a ve své malé hlavičce usoudila, že bude lepší sáhnout po nabídce naší mamky.

Jakmile tedy táta parkoval kolo na *Růžku*, začala jsem řvát. Měla jsem to už hezky naučené a dokázala jsem řvát jak tur ve všech tóninách. Nešetřila jsem ani hlasivky, ani kolemjdoucí, ani lidi žijící v dané ulici. Kefír byl kefír. Mamka byla mamka. Já si navíc připadala dost důležitě a měla jsem pocit, že pomáhám dobré věci. Takhle jsem například odnaučila našeho tatku kouřit. Byla jsem na sebe dost pyšná.

Tatku můj ryk otrávil jenom na pár dní. Nakonec, když jsem odmítala jít s ním a dát si limonádu, přivázal kolo k okapu hospody a nechal mě tam sedět. Můj řev mu přitom sloužil jako indikátor toho, zda tam dítě ještě je, ještě žije, neunavilo se či už vysílením usnulo s hlavou opřenu o okap.

To bylo něco, s čím jsem nepočítala, a i po těch letech musím přiznat, že takové ponížení mě lehce vytáčelo, a tak jsem žádala nanuk na cestu. Jako protislužbu jsem nabízela mlčení před mamkou – buď dostanu nanuk a nepovím nic, nebo nanuk nedostanu a řeknu nejen to, že na pivu byl, ale i to, jak mě s kolem přivázal k okapu.

Taťka sice vždycky doufal, že když už má holku, bude aspoň chytrá, jenže z vývoje celé situace tenkrát vůbec nebyl nadšený, a tak jsem nanuk vždycky dostala. A doma k tomu ještě jahodový kefír, samozřejmě, protože víc než smysl pro férovost jsem měla smysl pro obchod, a mamce tak každou návštěvu v hospodě vykecala. Ale jak mi říkala, abych neměla špatné svědomí, na které jsem ovšem moc netrpěla – dělala jsem to pro dobrou věc a pro tačkovu zdraví.

Když se vám ztratí čtyřleté dítě

Stalo se tak jednoho milého letního dne koncem devadesátých let. Kate Moss s alkoholovými dýchánky ještě ani nezačala, z titulek zářila tehdy už v modelingu ostřílená Cindy Crawford a Madonna ještě nepůsobila tak křečovitě.

Byl to jednoduše krásný den a krásná doba na to, aby se nám ztratila tenkrát asi čtyřletá ségra. Když zjistíte, že to dítě není nikde k sehnání a že jste ho zmerčili naposledy u oběda, máte chvíli pocit, že si konečně můžete odpočinout a dospát, co potřebujete.

Jenže na druhou stranu, nemohli jsme riskovat spánek, když to dítě je někde venku a nevíme, co s ním je. Nejděsivější představou bylo, že by se tahle malá a extrémně žravá saň mohla dostat k sousedům, jejichž

lednička neoplývá dostatečnými zásobami, a kteří už vám pak nikdy nepůjčí ani cukr krystal!

S našima jsme tak vytvořili společný bojový plán, jak drahou sestru najít, a rozdělili si všechny sousedy a sousedky do třech kategorií:

1. Ti, kdo mají doma hodně chlapů, tedy vaří, pečou a dost jedí.

2. Ti, kdo si jenom vaří.

3. Ti, kdo nevaří, nepečou a sportují. Tuhle kategorii jsme vyškrtli hned, tam by sestra nezabloudila ani v tak útlém věku. Ona už tehdy byla docela dost rozumná.

Dobře zásobované sousedy s plnými ledničkami jsme obešli jako první, a jaké bylo naše překvapení, že naše dítě nikdo neviděl. Ne tak dobře zásobované sousedy jsme oběhli také, a ani tam se náš gen nevy-skytoval. Ke sportovcům se nikdo z nás neodvážil.

Když už jsme se chystali na kutě s tím, že ráno je moudřejší večera a že naše dítě by stejně každý mile-rád vrátil, začalo odněkud fňukat. Když jsme šli po zvuku, našli jsme sestru zašprajclou za gaučem, kam šla po obědě v klidu trávit koprovku s osmi knedlíky.

Teď, když jí vytrávilo, se začala ozývat a nemohla se dostat ven. Než se nám podařilo odsunout gauč a vyprostit ji, hlad rostl a úměrně s ním i intenzita jejího řevu. To vám tenkrát bylo dráma!

Když pak Kate Moss začala jet v drogách, Cin-dy se stáhla pro svůj věk a Madonna se naopak pro svůj věk začala o to víc odhalovat, byla už sestřička

v pubertě. Nechala si ostříhat ofinu. A to už nebyla hezká doba.

Jsem holka z prasečáku

Ač tedy nejsem kluk, tak jsem aspoň dítě, co vyrůstalo v Pivkovicích v prasečáku. Není potřeba vědět, kde jsou Pivkovice nebo kde stál onen prasečák, jde o to si uvědomit, že každého jedince formuje úplně jiné prostředí. A že každý má se svým dětstvím spojené úplně jiné vjemy, vzpomínky a... vůně.

Vždycky, když se mě naši potřebovali zbavit, odlifrovali mě k babičce s dědou. To, že babička věděla, jak zacházet se svou vnučkou, jak se sluší a patří, připomínat nemusím. Pamatuju si noční smažení topinek i ranní pečení koláčů. Nebýt babičky, možná bych se nebyla bývala ani pořádně vyvinula.

Babička pracovala v JZD, kam chodila vždycky ráno a po obědě krmit stovky prasat. Jelikož jsem si asi až do věku pěti let neobhájila, že můžu zůstat doma sama, nasadila jsem žluté holínky a vyrazila v pět ráno do prasečáku s ní.

Hodila mě na babetu a jelo se do Pivkovic. Co si pamatuju, nadšená jsem z toho úplně nebyvala. A nešlo jen o ty žluté holínky. Vyhladovělá prasata řvala nocí a snažila se utéct. To nás spojovalo. Po

každém krmení nás navíc stmeloval zápach, od něhož nám nepomohly ani agresivní tenzidové mycí přípravky čerstvě přivezené ze Západu.

Co se manipulace s prasaty týkalo, dala jsem si dohromady následující:

- Nesnažit se hladit prasátka.
- Nesnažit se hladit prasata.
- Nestrkat ruce do koryta.
- Nesnažit se o oční kontakt.
- Nesnažit se vůbec o nic.
- Nespadnout do jezdicího žlábků s hnojem!!!

Považovala jsem proto za moudré sednout si babičce na kolečko s balíky slámy a nechat se vozit. Podobným způsobem jsem prožila půlku svého dětství, čímž se rozhodně nechlubím, jen konstatuji fakt, že jsem odolnější jedinec, než by se mohlo zdát. S babičkou jsem taky chodila uklízet do kanceláře JZD, vyzvedávala jsem jí obědy do hliníkových ešusů, a když jsem šla kolem ohrady s býky, bála jsem se, že zase utečou. A babička mi dneska bude říkat, ať se v té Praze neztratím...

Narozeninová oslava, na kterou jsme dosud nezapomněli

„Vy jste přežil dětství v dvougeneračním domě, a ještě jste prošel psychologickými testy? Odolný jedinec!“

Mé a sestřino dětství bylo rovněž čistě standardní záležitostí dětí z venkova. Ve dvougeneračním domě jsme žili ještě s babičkou a dědou z tátovy strany; na dvoře měli hlídače Zorku, proměnlivý počet koček a andulek, králíky, slepice a bývala i prasata. Samozřejmě jsme chovali jednotlivé živočišné druhy zvláště, ale ne vždycky se bohužel zadařilo, a tak je naše zahrádka plná hrobečků.

Babička s dědou obývali dva pokoje a měli vlastní koupelnu, my zbytek domu. Na kom to společné soužití zanechalo největší psychickou újmu, už se můžeme jen dohadovat, ale já tvrdím, že toho dne, kdy měla babička narozeniny, ji nejvíc utrpěla ségra.

Bylo jí pět let, když babička slavila pětadesátiny. Ráno jsme se všichni na tu velkou slávu vyfikli, zabalili jsme veledary – nové povlečení, vařečka a pletené ponožky – a šlo se babičce popřát.

Vedle v místnosti už byly nachystané chlebičky, brambůrky, jednohubky a püllitry na přípitek. Jako vždy jsem byla nucena oblažovat slavící babičku svou hrou na harmoniku, zatímco nebohá slavící babička byla nucena to poslouchat, a ještě s úsměvem na rtech.

Po půlhodině mého prznění jedné lidovky za druhou byla narozeninová party v plném proudu. Odvázal se i děda, který se snažil chytat a zpíval aspoň refrény jednotlivých písniček, byť marně. Buď se netrefil do refrénu on, nebo já. Naši seděli spořádaně

u stolu, kde ségra prstíkem dojížděla poslední drobkou z chlebičků, brambůrků a jednohubek.

Slavnostně a se vši pompou jsem dohrála, babička radostí, že už je konec, blaženě tleskala, ale zase ne tolik, abych si nemyslela, že chce ještě přídavek, a šli jsme jí popřát.

Pětiletá sestřička s pletenými ponožkami za zády podala tu ručičku, kterou vyjížděla drobkou z celé oslavy, a popřála: „Hodně štěstí, zdraví a ať se ti tady u nás líbí.“

Ano, babi. Po padesáti letech v tomhle baráku by ses tu konečně mohla cítit jako doma! Všichni jsme se začali nekontrolovatelně smát, čímž jsme sestřičce zadělali na doživotní návštěvy psychiatrů. Utekla se vybrečet za gauč a vylezla opět až s prvními náznaky hladu.

Že jde o jedno z dětských traumátek, víme proto, že dodnes není schopná popřát komukoli nic jiného než „hodně štěstí, zdraví“, jelikož moc dobře ví, že v jejím případě se originalita nevyplácí. Přesto bych ráda dodala, že ji máme rádi i tak.

Rodinné výlety pro otrlé

Když je člověk odolný jedinec, přežije i rodinné oslavy a výlety.

Neříkám, že se to na člověku nepodepíše, jsou děsy,

kteřé mě budou pronásledovat do konce života, ale všeobecně se výlety s našima vždy obešly bez zásahu vyjednáváčů.

Mně bylo asi osm let a sestře tři, když naši došli k závěru, že jsme už dostatečně vyzřálé na sobotní výlety po hradech a zámcích. Zatímco mou sestřičku zachránil nízký věk, který jí neumožnil si určité věci pamatovat, a tudíž vyvázla bez následků, já už dopadla o poznání hůř.

Protože rodiče zásadně odmítali jakékoli půjčky, vyznačovala se naše famílie vždy nejhorším autem na území celé Evropy, nedigitálním fotopřístrojem, jenž vypadal jak z filmů pro pamětníky, a botami, které naši fasovali v práci. Když o tom tak přemýšlím, je až k neuvěření, že se ze mě nestala zlatokopka. V tomhle případě by to totiž bylo zcela v pořádku. Byl by to logický a omluvitelný krok.

Naše výlety vypadaly nachlup stejně, měnilo se jen oblečení podle sezony a podle uvážení dvou parádívých dcer. V sobotu ráno se vždycky i s řízky vyjelo a večer se bez řízků vracelo. Objížděly se buď hrady a zámky, nebo cokoli, co tatkoví přišlo zajímavé. V praxi to znamenalo, že se stavělo u každé zříceniny, kterou nějaký dobrák zakreslil do mapy pro turisty a jejich nebohé děti. Zříceniny nás se sestrou sice nechávaly chladnými, ovšem oproti prohlídkám zámků to byla vítaná zastávka.

Prohlídky zámků byly peklo. Byly dlouhé a plné

krutosti. Že by si dítě, které se zrovna naučilo chodit anebo číst, pamatovalo vládnoucí panovníky, nehrozilo. V dětském světě existují princezny, králové a královny a chudé děvečky z pohádek a pak se tenhle kouzelný svět zborťí povídáním o otravách, mučíráních, sekání končetin a všech kožních nemocech, jež se schovávaly pod šaty a parukou. Zatímco princezny v pohádkách hrají krásné mladé herečky, na zámcích nás děsily portréty na stěnách, které se mimo jiné vyznačovaly pichlavostí očí, pronásledujících návštěvníky na každém rohu.

Ale dost ke křehké dětské psychice. Naše výlety měly i světlé stránky – obědy v restauracích, které často slibovaly smažák s hranolky. Jednou, ten den si pamatuju dodnes, bylo mi už asi dvanáct, jsme poprvé okusili *McDonald's* a to, o čem jsme slyšeli jen v amerických filmech a čemu se říkalo hamburger!

K hamburgeru navíc připadla i hračka, což naše utrpení ze zřícenin snížilo asi jen na úroveň trhání zubů. Trochu se za to stydím, ale když jsme pak ve škole psali sloh na téma „nejlepší prázdninový zážitek“, dopodrobna jsem líčila požitek z hamburgeru.

Promiň, tati.

Útěk z dětského tábora

Na obranu své sestřičky říkám, že je velice oblíbená v kolektivu. Jen jí ten kolektiv nesmí lézt moc na nervy. Což jsme zjistili bohužel až den poté, co jsme ji slavnostně odvezli na její první – a jak se následně ukázalo, i poslední – dětský tábor.

Byla to velká sláva! Rodiče dokonce načali i archivní víno, které jsme měli otevřít až v momentě, kdy se objeví nějaký amant, co o mě projeví zájem. Navíc to nevypadalo, že by se někdo takový objevil, zatímco vidina čtrnácti dní bez dítěte, které zavíralo pusu, jedině pokud jedlo, byla určitě víc než nápadník!

Sestřičku jsme vykoupali (to už pro změnu frčely sprchové gely z různých navoněných katalogů, mající stejné odmašťující účinky na kůži jako jar na nádobí) a odvezli ji i se zásobou jídla v sobotu odpoledne na tábor. Podle všech indicií a propočtů našeho taťky se ukázalo, že by jí proviant mohl vydržet aspoň na týden, avšak byla to pouze spekulace a pravdu už se nikdy nedozvíme.

Nebožátko jsme odvezli v sobotu, ve středu nám od něj přišel dopis. I s mléčným zubem.

Ahoj mami a tati,

máme se tu dobře, jídla je tu dost. Zima tu není a skamarádila jsem se s holkama. V sobotu jsme měli táborák a zpívali jsme. Ale v neděli mi vypadl zub, tak ho posílám, aby se vám po mně nestýskalo.

Přijedte mě brzo navštívit.

Vaše Janička

Nám se nestýskalo. Sestřička totiž dorazila o den dřív. Už v úterý jsme byli vedoucími nuceni si pro ni dojet, protože dle jejich vyjádření dětský tábor nezvládala. Pro pochopení nám dali ve sluchátku okusit na vlastní uši její brekot, nářky a vzlykání.

Takže ano. V sobotu jsme ji odvezli. V úterý si ji zase z extrémně drahého prodlouženého víkendu přivezli. A ve středu dorazil mléčný zoubek, aby se nám nestýskalo.

Osudová chyba: sport

Už od nejtěplejšího dětství bylo všem jasné, že sport mi nikdy vyplavovat žádné endorfiny nebude. Naopak se ukázalo, že by bylo vhodné pořídit si dobré úrazové pojištění pro případ, že bych snad někdy byla nucena podílet se na této ohavné aktivitě.

Já naštěstí měla rozum, a tak jsem se pro jistotu o nic nepokoušela, nicméně tělocvikáři, kteří měli to štěstí mě učit, ano. Bylo tedy na běžném pořádku, že se o mě při hodinách tělocviku pokoušely deprese, jež šly ruku v ruce s myšlenkami na brutální sebevraždu kotrmelcem. Přitom podobné tendence jsem měla maximálně tak během výuky matematiky, jinak jsem se učila velice dobře a byla relativně otrlé dítě.

A jestli mě už při rozcvičce jíkala deprese, u kolektivních sportů jsem měla smrt v očích nejen já, ale i celé moje družstvo, což nedělalo ve třídě zrovna dobrotu. Když si kapitáni vybírali lidi do svého týmu, dvakrát se o mě neprali.

„My Lucku nechcem, nechte si ji vy.“

„My ji nechcem. Zbyla vám, je vaše. My radši budem hrát v oslabení.“

Zatímco mně se ulevilo, že si můžu sednout na lavičku a neaktivovat svůj stresový hormon kortizol, tělocvikáři mě nabádali, ať si podobné jednání nenechám líbit, protože takhle začíná šikana.

S odstupem času s tím asi musím souhlasit. Kdybych bývala byla šla za školním psychologem, určitě by mě obvinil ze šikany a ublížení na zdraví.

Hodiny tělocviku ovšem skýtaly i další možnosti, jak se dostat do křížku s tělocvikáři. Jedním z nich byl tolik oblíbený šplh, kterému jsem se sice úspěšně vyhýbala celou základní školu, ovšem o to horší bylo naše seznámení na škole střední. Pamatuju

si, že jsem dokonce – tuším, že to bylo ve druháku – musela z tělocviku dělat reparát. Nebylo to jen šplhem, bohužel pro mě se k němu přidaly i další neakceptovatelné fyzické aktivity, avšak šplh byl naneštěstí jednou z disciplín, které mě měly uchránit před propadnutím. I na střední jsem se dobře učila, byla jsem bystrá, jazykově nadaná a matematiku jsem měla pojištěnou taháky. Nemohla jsem si dovolit opakovat ročník jen proto, že skok přes kozu nebyl v mých silách.

Šla jsem tedy vykonat zkoušku, která mě měla zachránit. Supící jsem naběhla na tyč a zkoušku ze šplhu jsem udělala. Nikoli proto, že bych zvládla šplhat, nic tak absurdního jsem ani neměla v úmyslu. Ale proto, že jsem okamžitě šplhat přestala – „protože u toho řveš, jako bysme tě tu znásilňovali,“ řekli tělocvikáři a já jim vítězně podávala svůj studentský index. Až nyní si uvědomuju, že tohle byla ta jediná chvíle, kdy endorfiny ve spojení se sportem zafungovaly a vyplavily se tam, kam měly, tedy do krve.

Jak již bylo řečeno, oplývala jsem úplně jinými talenty. Milovala jsem angličtinu, díky které mám na svá školní léta dokonce i milé vzpomínky. Bohužel i ta mě nejednou přivedla do nesnází, a to tehdy, když jsem se dobrovolně přihlásila na letní kurz angličtiny v Americe. Zatímco mně šlo o to studovat anglickou gramatiku a oblbovat svým šarmem a rovnátky